

Ze Zimbabwe do JAR

Když jsme v roce 2001 odpozorovali zatmění Slunce v Zambii, prohlédli si Viktoriiny vodopády na hranici Zambie a Zimbabwe a prolezli vykopávky osídlení lidu Shona v blízkosti zimbabwského Masvingo, čekal nás ještě jeden úkol. Dostat se ze Zimbabwe do Jihoafrické republiky. Z Masvingo to do hraniční vesnice Beitridge bylo přibližně 500 kilometrů. Ptali jsme se místních, zda jezdí na hranice nějaký autobus. Posílali nás na zastávku asi 2 kilometry jižněji od naší pozice. Myslím, že nás tam posílali jen proto, že věděli, že se tam občas objeví nějaký autobus. Zastávku, která nebyla nijak označena, jsme našli, a to bylo asi tak vše. Byla plná černochů, kteří toužili někam jet. Mávali na projíždějící nákladáky a naskakovali na jejich korby. Vše bylo podřízeno chaotické náhodě a domluvě pasažéra s právě projíždějícím dopravním prostředkem. Naše šance na cestu dlouhou 500 kilometrů byly mizivé.

Po zhruba třech hodinách čekání zastavil černoch s otřískanou minidodávkou a poptával se, kam by kdo jel. My jsme se ho snažili přesvědčit, že cesta na 500 kilometrů vzdálenou hranici by byla bezesporu ušlechtilým skutkem. Zuřivě gestikuloval a vykřikoval, zda by ještě někdo jel tím směrem, protože pro naši čtveřici se mu to nevyplatí. Nakonec se pár lidí našlo. Prohlásil, že se pojedě domů najíst a za chvíli se vrátí. Moc jme mu nevěřili, ale zhruba po hodině a půl se opravdu objevil a my nasedli do podivného dopravního prostředku s ještě podivnějším řidičem.

Přesto, že bylo vedro, měl řidič na hlavě čepici a kolem krku obrovskou šálu. Záhy jsme pochopili proč. Byl už večer a v této části Afriky teplota po setmění velmi rychle klesá. Dodávka měla boční skla vytlučená a ledový vítr byl velmi nepříjemný. Po hodině jízdy jsme byli prokřehlí, zatímco řidič se usmíval od ucha k uchu a šála za ním ve větru krásně vlála. Vedle řidiče seděli dva pomocníci. Zpočátku jsme nechápali proč. Jakmile se setmělo, byl úkol prvního jasný. Minidodávka měla jen přední sklo. Poskok se vysunul dírou po pravém bočním skle ven a svítil baterkou na cestu. Bylo to třeba, cesta byla plná výmolů, kterým se řidič vyhýbal. Světla již tento skvělý minibus dávno neměl. Poskok s baterkou byl určitě levnější než jakákoli oprava. Po chvíli začalo pršet a my pochopili úlohu druhého pomocníka. Byl to stěrač. Vyklonil se z díry po levém bočním okénku a hadrem stíral přední sklo před řidičem.

Zhruba v polovině cesty řidič zastavil u jakéhosi bistra a objednal nám všem grog. Byl to skutečně šlechetný čin, byla nám strašná zima a drkotali jsme zubama. Ten grog přišel v pravý čas a byl vynikající. Pak jsme jeli dál. Řidič se vyhýbal výmolům na silnici a divoké zvěři, která se čas od času dostala do zorného pole baterky, stěrač poctivě stíral. Cesta se vlekla a těch 500 kilometrů jsme jeli celou noc. Neměli jsme na výběr a byli jsme rádi, že jsme sehnali vůbec nějaký dopravní prostředek, byť velmi pochybného vzezření.

Kolem páté hodiny ranní jsme se přiblížili k cíli. Řidič zastavil asi dva kilometry před vesnicí Beitridge, ve které byl hraniční přechod. Lámanou angličtinou nám vysvětlil, že dál nejede. Trochu jsme se bránili, ale nebylo to nic platné. Jeho argumenty byly pádnější než naše. Prý je na něj vypsán zatykač a v hraniční vesnici je mnoho policistů, kteří by ho mohli zatknout.

Tak jsme hodili krosny na ramena a zbytek cesty došli pěšky. Odbavení trvalo několik hodin, museli jsme podepsat prohlášení, jak se nám v Zimbawe líbilo a že na nás nikdo nečinil žádný nátlak. Za hraničním plotem s ostřelovači na nás čekala zcela civilizovaná Jihoafrická republika s kvalitní infrastrukturou, dálnicemi a bankami na každém rohu. Naše dobrodružství v divoké Africe definitivně skončilo.